

J. E. Bogomil:

Zdravilni sad.

Devica Marija je pribežala z detetom Jezusom v Egipt. Sveti Jožef je šel iskat, kje bi dobil za družinico primerno stanovanje. Mati božja pa bi bila rada našla zase in za svoje dete požirek hladne vode. A ni je bilo najti nikjer. Vsled hude suše so tedaj usehnili vsi studenci.

Ali glej! Tam nasproti vodnjaku je bil vrt poln najlepšega južnega sadja. Toda ograjen je bil. Noter ni mogel nihče. Veje pa so segale čez ograjo. In poleg vrta je sedel mož. Mogoče je bil gospodar tega vrta ali vsaj njegov namestnik?

Z zaupanjem se mu približa sveta mati in ga poprosi za darček: samo eno pomarančo!

»Le vzemite si jo,« odgovori mož, »pa še meni dajte eno. Slep sem in sam jo težko najdem.«

Polna srčne hvaležnosti utrga božja mati zlato-rumeni sad in ga da slepcu. Nato pa utrga še drugega, da potolaži žejo sebi in sinku. Preden pa odide, reče slepcu: »Ko boste olupili pomarančo, pritisnite olupke na svoje oči.«

»Čudno!« si misli slepec, »Zakaj mi to naroča! Pa vseeno — no, bom videl, kaj bo.«

Komaj pa se slepec dotakne z olupki svojih oči, zagleda beli dan, vidi nebo, vidi zemljo, vidi vse okrog.

Pogleda na drevo: Kar pripogibale so se pred njim veje, toliko je bilo sadu.

Srečni gospodar je stekel za materjo, a ni je bilo več.

»Še meni dajte eno!«

Zgodilo se je pa tiste dni v Egiptu še več takih čudežev. Egipčani so kar strmeli. Nihče ni preganjal teh tujcev iz Betlehema. Mirno so živeli med Egipčani, dokler ni prišel božji poslanec povedat, da je umrl Herod. Sveta družina se je potem spet vrnila v svojo domovino.

A. Čebular:

Dudeldajčki.

Preko Kulpe prihiteli
dudeldajčki so veseli
in zasvirali na dvoru
tole pesmico so v zboru:

Nina, nana,
črna vrana,
bel golobček,
naša Dana
neugnana
je zaspana —
prinesite
vse blazine,
vse odeje
ven iz skrinje,
jo pokrijte,

da bo spančkala ponoči,
kot velela nam je snoči:
„Plej kot ob deseti uli
me ne klicite — ste culi?“

